

Consens i no lluita

Última

Vicent Ventura

Des de la perplexitat a què es troba reduït l'home del carrer, sense més elements de judici que les informacions periodístiques, es fa difícil d'entendre que totes les parts en discussió per a pactar una concertació social i econòmica no arriben a posar-se d'acord. Tant el govern de Madrid com la patronal i els sindicats diuen que l'objectiu prioritari és crear llocs de treball. ¿Com és, doncs, que no ho aconsegueixen? El govern té el poder polític. La patronal, els mitjans de producció. Els sindicats, la força de treball. ¿Per tant, què hi falta?

Més encara: tots han declarat que ningú no vol eliminar l'altre en el seu «projecte de societat», que és com designen ara els objectius de cada agrupament d'interessos. Els sindicats no volen crear una societat de la qual la patronal siga exclosa. La patronal és evident que no vol, ni pot, renunciar a la utilització de la força de treball. El govern és justament l'hoste de les reunions en què es tracta d'acostar posicions, és a dir de concertar els interessos oposats, d'acord amb la Nova Llei Política, l'Estat de l'Harmonia.

La realitat, però, s'encarrega —o això sembla— de posar damunt la taula un fet tenaç: el desacord radical dels interessos en joc. No és prou que l'encarnació sindical de la classe obrera, la patronal i el govern es

reunesquen trinitàriament i decideixen d'arribar a una entesa. Per damunt de la contradicció d'interessos, és a dir, per damunt de la realitat —o siga, allunyant-se'n— potser arribaran a un compromís. Però serà pagant el preu que als uns costarà més que als altres. D'això tenen consciència —¿prou?— els qui representen els qui sempre perden més, justament perquè no tenen res a perdre. Naixen ja amb tot perdut. Amb el treball, per exemple, on centenars de milers de joves no han pogut encetar un ofici.

El compromís, per tant, si s'hi arriba en la taula de negociació —o l'altre, el que funciona s'hi arribe o no— té un preu que no es paga a parts iguals. El cost, hauran de suportar-lo els de sempre. Com que ja hi estan avesats, en buscaran les solucions posant un lloc de venda ambulat, resistint les condicions fatigoses del treball «submergit» —si tanta sort arriben a tenir—, llançant-se cegament a solucions dramàtiques, d'aquelles que afecten la sacrosanta «seguretat ciutadana», o resignant-se a exercir la humilitat

forçosa de parar la mà a la gent que passe pel carrer.

I no els és permès, ni tan sols, el consol de l'esperança, aquella que funcionava en altres temps, quan es creia que podria arribar un dia en què el treball garantit realment a tots els homes —i no sols en la lletra de les normes constitucionals— seria l'única justificació de qualsevol sistema econòmic. I l'única base possible de la llibertat, que podria substituir la resignació.

La perplexitat innocent de l'home del carrer, que no en sap més, pot arribar a provar sort electoral elegint una altra carta. ¿No diuen tots que volen el mateix, «cre-ar-llocs-de-treball»? Doncs, ¿per què no votar els qui encara no han incomplert el seu programa? Si tots diuen que per als problemes econòmics no hi ha més que una solució ¿per què haurien d'insistir els votants en la mateixa opció de l'última vegada? Ningú no els ho podrà retraure, si voten contra els seus interessos, ni que no tinguen —¿ho recordeu?— consciència de classe. S'han abolit les classes perquè ha quedat abolida la lluita dels interessos contraposats. Som en el regne del «consens». Tot ha de ser consensuat. Cal esmolat les diferències, ser pragmàtics i seure a taula per arribar al compromís possible entre els qui, a la fi, volen la mateixa cosa: crear llocs de treball. Doncs, tant s'hi val votar els uns com els altres. I qui més xiule, capador.

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom..... 2n.....
Nom..... Domicili.....
Població..... D. P..... Tel. part.....
Lloc de naixement..... Any de naixement.....
Professió..... Lloc de treball.....

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un any per la quantitat de:

5.850 pessetes 10.500 pessetes (Europa) Firma

Pagarà: semestralment anualment

Forma de pagament: Dom. bancària Telé bancari Gir postal
En el cas corresponent ompliu, al dors, la domiciliació bancària.

EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A. Avinguda del Baró de Càrcer, 40, 1a. València-1

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors:

Caixa o banc..... Agència.....

Carrer..... Ciutat.....

Els pregué que els rebuts que a nom de.....

Domicili..... Població.....

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A., per un total de..... ptes.

a pagar en..... terminis..... per la quantitat de ptes..... siguen

pagats amb càrrec.....

..... de..... de 198.....
Firma